

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Michala Bobka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Luboš Karas**, místem podnikání Vršovická 1429/68, Praha 1, zastoupen Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2022, č. j. 6 A 12/2020 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 3. 12. 2019, č. j. 171/2019-190-TAXI/3. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 4. 12. 2018, č. j. MHMP 1970308/2018, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč podle ustanovení § 35 odst. 6 písm. a) a b) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění do 31. 12. 2018 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), spolu s povinností nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[2] Prvostupňové rozhodnutí uznalo žalobce vinným ze dvou přestupků: (i) podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu

s ustanovením § 9 odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při poskytování přepravy formou taxislužby objednané prostřednictvím aplikace UBER služby UberPOP dne 27. 3. 2018 v čase 21:59 hod. v prostoru ulice Sokolovská 138, Praha, byl ve vozidle VW Golf, SPZ: 5A7 0975, používaném k podnikání, doklad o oprávnění k podnikání; a (ii) podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s ustanovením § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě provozoval dne 27. 3. 2018 v čase od 21:50 do 21:59 taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.

[3] V záhlaví označeným rozsudkem městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Zdůraznil, že povinnosti vyplývající ze zákona o silniční dopravě pro řidiče taxislužby se vztahují i na řidiče Uberu, jak již bylo konstatováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016 - 136. K přestupku žalobce navíc došlo po cca 5 měsících od vyhlášení tohoto rozsudku; měl s ním proto být obeznámen.

[4] Městský soud se vypořádal se čtyřmi žalobními námitkami. Za prvé, žalobcem namítané nezákonné provedení kontroly zhodnotil jako zcela v souladu se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“). Zdůraznil, že otázkou účasti přizvaných osob na kontrole se opakovaně zabývaly správní soudy i NSS. Uzavřely, že kontrolu může provádět sice pouze kontrolní orgán, avšak je výslovně umožněno využít přizvanou osobu k jednotlivému kontrolnímu úkonu, tj. k účasti na kontrole. Všechna učiněná zjištění je tedy možné považovat za řádný podklad pro následující řízení. Žalobcem namítané neprovedení výsledku kontrolujícího zhodnotil městský soud jako nadbytečné z důvodu dostatečného zjištění skutkového stavu z kontrolního protokolu a podkladů shromážděných v rámci kontroly.

[5] Za druhé, městský soud neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí bylo stíženo vadou nesrozumitelnosti, neboť byl dostatečně a nezaměnitelně popsán skutek, kterého se měl žalobce dopustit. Slovní vyjádření skutku žalobce odpovídá i ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě.

[6] Za třetí, k námitce žalobce, že při kontrole předložil pravomocné rozhodnutí o udělení koncese, městský soud konstatoval, že dokladem o oprávnění k podnikání nebo jeho kopií ve smyslu § 9 odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě může být v daném případě pouze výpis z živnostenského rejstříku. Jakkoli je možno tento přestupek považovat za formální s velmi nízkou mírou společenské nebezpečnosti, neznamená to, že za spáchání takového přestupku nemá být uložen přiměřený trest, a to z důvodu ztížení výkonu kontroly, tj. identifikace odpovědného dopravce konkrétně stanoveným věrohodným dokumentem.

[7] Za čtvrté, městský soud shledal žalovaným uloženou pokutu v souladu se zákonnými kritérii vyjádřenými v ustanoveních § 37 až § 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). V rámci daného případu bylo přihlédnuto k obecné společenské škodlivosti jednotlivých přestupků a jejich negativním důsledkům jak pro spotřebitele,

pokračování

tak i pro konkurující dopravce. Správní orgány vzaly rovněž v potaz, že šlo o jednorázové porušení zákona o silniční dopravě a žalobci dosud nebyl uložen trest v souvislosti s provozováním taxislužby. Městský soud posoudil i namítaný likvidační charakter pokuty. Připomněl, že správní orgány jsou povinny přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Při jejich zjišťování má správní orgán vycházet z informací, které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení, který likvidační charakter pokuty sám namítá a má jej proto rovněž prokazovat. Pokud se však správnímu orgánu těchto informací nedostává, stanoví výši pokuty úvahou. Žalobce během správního řízení likvidační charakter pokuty konkrétně neprokázal. Odkaz žalobce na výši průměrného výdělku v dané oblasti podnikání nesvědčí o jeho vlastních celkových majetkových poměrech. Konečně, ani žalobcem namítaná nepřiměřená délka správního řízení bez dalšího nepůsobí nezákonnost pokuty, a nemusí být automaticky zohledněna při stanovení její výše. Z tohoto důvodu taktéž městský soud nepřisvědčil návrhu žalobce na moderaci sankce.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[8] Rozsudek městského soudu napadá žalobce (dále „stěžovatel“) z důvodu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil dvě námitky. Za prvé, s odkazem na ustanovení § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě rozporuje závěr, že může být uznán vinným z přestupku, který spočíval v nezajištění dokladu o oprávnění k podnikání v jeho vozidle při provozování taxislužby. Stěžovatel měl ve vozidle rozhodnutí, kterým mu byla udělena koncese pro předmět podnikání „*silniční motorová doprava – osobní provozovaná vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče*“. Rozhodnutí o udělení koncese je možné považovat za doklad o oprávnění k podnikání, protože obsahuje všechny náležitosti pro potřeby zákona o silniční dopravě. Navíc se jedná o „*materiálně vyšší doklad o podnikání než jen obyčejný výpis z živnostenského rejstříku*“. Nadto stěžoval namítá, že i kdyby byl tento doklad uznán jako nedostatečný, pak stejně není naplněn materiální znak skutkové podstaty přestupku, protože se stěžovatel mohl jednoznačně prokázat kontrolním orgánům pomocí rozhodnutí o udělení koncesi, čímž by tato kontrola mohla bez problémů pokračovat.

[10] Za druhé, stěžovatel napadenému rozsudku vytýká, že městský soud neposuzoval výši pokuty s ohledem na délku „*trestního*“ řízení. Uvádí, že: „*přestupkové řízení v jeho věci je bez pochyb pokládáno za řízení týkající se trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, což vyplývá ze všeobecně známé judikatury Evropského soudu pro lidská práva [např. věc Lauko proti Slovensku ze dne 2. 9. 1998, stížnost č. 26138/95 nebo věc Kadubec proti Slovensku ze dne 2. 9. 1998, stížnost č. 27061/95], tak z judikatury Ústavního soudu [např. náleze ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 82/07].“ Dále stěžovatel odkazuje také na náleze Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, ve kterém je dle stěžovatele obsaženo tvrzení, že: „*co platí pro obecné soudy trestní, musí platit bez dalšího i pro správní orgány rozhodujících o přestupcích [tj. trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy] stěžovatele.*“ Z těchto odkazů stěžovatel dovozuje, že v přestupkových řízeních není vyloučena povinnost správních*

orgánů užít úvahy o aplikaci zásad pro ukládání trestů s ohledem na délku trestního (zde přestupkového) řízení. Nadto stěžovatel upozorňuje na fakt, že městský soud ve své argumentaci vycházel z nesprávného názoru NSS vyjádřeného v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28, který byl dle něj překonán již před mnoha lety, mimo jiné právě citovanou judikaturou Ústavního soudu.

[11] Žalovaný se ve svém vyjádření plně ztotožňuje se závěry městského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout. Žalovaný podtrhl, že vyhodnotil společenskou škodlivost nezajištění dokladu o oprávnění k podnikání jako velmi malou, jako formální pochybení, které jen narušuje řádný výkon státní správy ve ztížení kontroly bez dopadů na zájmy spotřebitele nebo rovné konkurenční prostředí v taxislužbě. Zdůraznil, že druhý přestupek, provozování taxislužby vozidlem, které není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, byl hlavním a určujícím přestupkem při stanovení výše sankce. Ke druhé kasační námitce sdělil, že v průběhu správního řízení vyčkával 5 měsíců na rozsudek ve věci stěžovatelem podané žaloby na ochranu před nezákonným zásahem v souvislosti s kontrolní jízdou. Byť jsou správní orgány vázány pořádkovými lhůtami, tak jejich překročení nemá vliv na zákonnost závěrů, ke kterým tyto orgány dospěly při posuzování právní stránky věci. Nakonec uzavírá, že stěžovatel zákonnými prostředky proti nečinnosti žalovaného ani nikdy nebrojil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížností se NSS zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Následně přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti. Neshledal přitom vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] První kasační námitkou stěžovatel rozporuje společenskou škodlivost přestupku spočívajícího v porušení povinnosti stanovené § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, který (ve znění účinném do 30. 6. 2020) ve svém 2. bodě stanovil: „*Podnikatel v silniční dopravě je povinen zajistit, aby v každém vozidle používaném k podnikání byly při jeho provozu [...] doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie [...]*“.

[15] Podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“), ve znění do 14. 1. 2023: „*Podnikatel prokazuje své živnostenské oprávnění*

- a) *výpisem ze živnostenského rejstříku s údaji podle § 60 odst. 5 písm. a), b) nebo c) (dále jen 'výpis'),*
- b) *do vydání výpisu stejnopisem ohlášení s prokázaným doručením živnostenskému úřadu, a to i prostřednictvím kontaktního místa veřejné správy, nebo pravomocným rozhodnutím o udělení koncese.“*

pokračování

[16] Argumentace stěžovatele obsahuje především tvrzení, že za doklad o oprávnění k podnikání ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) bod 2. zákona o silniční dopravě je možné považovat kromě výpisu z živnostenského rejstříku i pravomocné rozhodnutí o udělení koncese, a to *implicite* v zásadě trvale, jelikož obsahuje všechny náležitosti pro potřeby zákona o silniční dopravě.

[17] Tato úvaha je ovšem mylná, přinejmenším na zákonné úrovni, a to již prostým nahlédnutím do výše citovaných ustanovení. Jak jasně stanoví výše citovaný § 10 odst. 3 živnostenského zákona, rozhodnutí o udělení koncese je možné předložit pro účely kontroly *pouze do doby*, než je vydán výpis z živnostenského rejstříku. Ten byl stěžovateli vydán dne 16. 1. 2018. Kontrolován byl dne 27. 3. 2018, tedy více jak 2 měsíce od vydání předmětné koncese, a tedy již měl při kontrole předložit výpis z živnostenského rejstříku. Tímto stěžovatel nesplnil svoji povinnost stanovenou v § 9 odst. 2 písm. a) bodu 2. zákona o silniční dopravě pro řidiče taxislužby a dopustil se přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) tohoto zákona.

[18] Stěžovatel dále tvrdí, že městský soud neposoudil materiální znak skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě. Toto tvrzení však není korektní: jak žalovaný, tak městský soud se posouzením materiální stránky (společenské škodlivosti) přestupku zabývaly, městský soud konkrétně v odstavci [56] napadeného rozsudku. V obou případech byla míra společenské škodlivosti daného přestupku vyhodnocena jako velmi malá, spočívající ve ztížení výkonu kontroly. Dosahovala však úrovně vyžadující reakci veřejné moci v podobě správního trestání. Jak osvětluje žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, výpis ze živnostenského rejstříku totiž obsahuje komplexnější informace než pouhé rozhodnutí o udělení koncese.

[19] Jak městský soud, tak žalovaný se tedy s argumenty stěžovatele již vypořádaly. Nad rámec výše uvedeného nespátňuje NSS pro účely svého rozhodnutí za nezbytné věnovat se dalším spekulacím stěžovatele na téma, čím dalším by bylo či nebylo možné alternativně prokazovat skutečnosti, které má prokazovat zákonně stanovenou formou předložení výpisu ze živnostenského rejstříku (jeho kopií). Stěžovatel ve své podstatě napadá vlastní podstatu tohoto evidenčního přestupku argumentací, že „proč by měl předkládat dokument A, když by přeci bylo možné zjistit nějaké relevantní skutečnosti i z dokumentu B“. Podobným způsobem by však bylo možné zpochybnit jakýkoliv delikt na úseku nepředložení zákonem stanovených dokladů.

[20] S ohledem na projednávanou věc však NSS považuje za klíčové, že jak městský soud, tak i správní orgány ve svých rozhodnutích jasně osvětlily, že to nebyl přestupek podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě (nepředložení výpisu ze živnostenského rejstříku), ale přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě (provozování taxislužby pro tento účel neregistrovaným vozidlem), který byl klíčovým při stanovení výše pokuty. Nižší míra společenské škodlivosti prvního přestupku tak byla srozumitelně zohledněna v rámci úvah o výši sankce. Jako závažný byl naopak vyhodnocen druhý přestupek, tj. neevidování vozidla v evidenci taxislužby, což lze označit za základní podmínku pro poskytování taxislužby, na niž jsou vázány i další povinnosti, které stěžovatel rovněž nesplnil, tj. řádné označení a povinná výbava vozidla.

[21] Nelze přisvědčit ani druhé kasační námitce stěžovatele, tedy že by výše pokuty byla nepřiměřená délce řízení, respektive že by z případné nepřiměřené délky řízení, která v dané věci nebyla ani prokázána, plynul jakýkoliv nezbytný závěr pro posuzování výše pokuty.

[22] V projednávané věci byla kontrolní jízda uskutečněna dne 27. 3. 2018. Řízení o přestupku bylo zahájeno až 7 měsíců po kontrole, tj. dne 19. 10. 2018, neboť stěžovatel podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem v souvislosti s kontrolní jízdou, kterou vzal po 5 měsících zpět. Po obdržení informace o zpětvzetí žaloby zahájil prvoinstanční správní orgán řízení, které trvalo do 4. 12. 2018 (doručení rozhodnutí o uložení pokuty stěžovateli). Řízení před žalovaným trvalo do 3. 12. 2019 (rozhodnutí o odvolání).

[23] Překročení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí podle správního řádu představuje vadu správního řízení. To, že správní orgán nevydá rozhodnutí ve lhůtě předvídané § 71 odst. 3 správního řádu, sice nelze označit za správný postup, bez dalšího však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. O nezákonnost by se mohlo jednat například tehdy, pokud by žalovaný svými čistě formálními úkony zcela bezdůvodně přerušoval běh prekluzivní lhůty (v rámci které lze sankci uložit). Obdobný závěr Nejvyšší správní soud vyjádřil například ve věci formálního zahájení daňové kontroly, jehož jediným účelem bylo přerušení běhu prekluzivní lhůty pro vyměření či dodatečné stanovení daně (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 - 134, které bylo publikováno pod č. 2026/2010 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 Afs 54/2015 - 21). O takovou situaci se však v projednávané věci nejedná.

[24] Stěžovatel navíc zákonnými prostředky (podle správního řádu, resp. soudního řádu správního) proti nečinnosti žalovaného nebojil. Žalovaný nepovažoval několikaměsíční průtahy za relevantní okolnost pro určení výše trestu, ačkoliv k jejich vzniku stěžovatel z větší míry nepřispěl, proto tato skutečnost bez dalšího nezákonnost rozhodnutí nezakládá (srov. kupř. rozsudky NSS ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 As 373/2020 - 40, či ze dne 28. 5. 2021, č. j. 2 As 257/2020 - 37, nebo ze dne 26. 1. 2022, č. j. 10 As 242/2021 - 46).

[25] Konečně naprosto nepřiléhavé jsou argumenty stěžovatele, že z jím citované správní či ústavní judikatury by plynula jakákoliv povinnost správních orgánů přistoupit ke snížení pokuty v důsledku délky přestupkového řízení. I kdyby toto řízení nepřiměřeně dlouhé bylo, *quid non* v projednávané věci, pak ke stejné otázce se NSS (v typově stejných věcech) již opakovaně vyjádřil (viz rozsudek ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 As 373/2020 - 40, či ze dne 21. 2. 2023, č. j. 10 As 39/2021 - 41). Lze ocitovat kupříkladu závěry vyjádřené v rozsudku ze dne 18. června 2021, č. j. 5 As 374/2020 - 35, dle něhož „stěžovateli lze nepochybně přisvědčit v tom, že přestupkové řízení je řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ovšem neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních 'kompenzovaly' nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu. Tato forma kompenzace tedy neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení. Nejvyšší správní soud proto již dříve dospěl k závěru, že tato forma 'kompenzace' porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení“ (rozsudek ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28, bod 21). Správní orgány proto mohou při posuzování druhu a výše sankce

pokračování

vzít délku správního řízení v potaz, avšak nemusí se jí nutně zabývat, neshledají-li ji pro individualizaci trestu relevantní a přestupce se vůči překračování lhůt nebrání k tomu určenými prostředky. Rozhodnou-li se však délku správního řízení zohlednit, musí své úvahy zřetelně promítnout do odůvodnění rozhodnutí“.

[26] Skutečnost, že ty samé závěry obsažené také v rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28, pozici stěžovatele nekonvenují, ještě nezakládá jejich protiústavnost. Ponechává stranou myšlenku, jak by judikatura NSS z roku 2019 mohl být překonána „před mnoha lety“, patrně tedy stěžovatelem citovaným nálezelem ÚS ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, NSS nezbyvá než zopakovat, že v citovaných rozsudcích NSS bylo detailně osvětleno, že z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních (a tedy případně i v přestupkových) řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu. Český zákonodárce se výslovně rozhodl pro tuto formu „kompenzace“ pouze v případě ukládání trestů v trestním řízení. Rovněž Ústavní soud požadavek snížení trestu jako formy kompenzace nepřiměřené délky řízení neformuloval jako obecné pravidlo. Jedná se o prostředek, který lze užít po posouzení všech individuálních okolností a řady kritérií (rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 374/2020 - 35, či ze dne 28. 5. 2021, č. j. 1 As 286/2020 - 38).

[27] Konečně, nic odlišného neplyne ani ze stěžovatelem odkazované judikatury ESLP. Skutečnost, že určité řízení podle vnitrostátního práva bude vyhodnoceno jako řízení o „trestním obvinění“ dle čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy totiž bez dalšího neznamená, že požadavky plynoucí z trestní větve čl. 6 Úmluvy *se budou uplatňovat ve všech případech se stejnou naléhavostí*. Dokonce tedy i v řízení o „trestních obviněních“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy se jednotlivé záruky spravedlivého procesu *uplatňují pouze v míře, jež reflektuje závažnost jednání, které je postihováno* (rozsudek ESLP ze dne 23. 11. 2006, *Jussila proti Finsku*, č. 73053/01; či ze dne 12. 5. 2010, *Kammerer proti Rakousku*, č. 32435/06, bod 27).

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[29] V souladu s § 120 a § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. NSS nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu